

Jana Jureško

SLUČAJ ID: 6023830

Siječanj bilo koje nove najgora je droga za ovisnike o onoj lanjskoj godini. Mislim da je bio trideset i peti dan u mjesecu, ili možda ipak peti? U siječnju ne možete zapravo sa sigurnošću znati koliko ima dana, niti ih možete prebrojati, jedino ih možete osjetiti. On je poput sive boje koju ostale boje nisu pozvale da im se pridruži u spektru. Takav je to mjesec, potpuno nevažan i bezbojan.

Tog trideset i petog ili petog siječnja postala sam ono što sam oduvijek najviše mrzila - dijelom nekakve statistike. Statistike koja kaže kako jedna od pet žena, bez ikakvog razloga, izgubi trudnoću u prva tri mjeseca. Zaista ne znam zašto liječnici misle da je ta brojka pozitivna stvar koja daje fiktivni smisao nečem tako groznom. To što sam jedna od pet žena ne čini me sretnijom jer se to isto nekoj drugoj događa, mrači mi um i čini me potpuno bijesnom. Iako mirno na površini, po tijelu su putovali impulsi ludila kao u bika dok goni crvenu boju u koridi.

Gledajući u monitor koji je ispunjavala jedna velika praznina išarana beživotnim tonovima, osjećala sam se potpuno sivo, a za nekog u kome je donedavno rasla duga, nema gore boje.

„Ostat će vam malo veća modrica, takve su vam vene. Ali, ništa strašno“. Izvučeno između redaka zvučalo je da je ipak do nje, a ne do mojih čudnih vena. Nesigurni smiješak na kraju rečenica potvrdio je sumnje. Obzirom na to što sam izgubila, bilo mi je svejedno hoću li izaći s modricom ili bez obje ruke. Tako sam joj i rekla posve ozbiljnog lica, ali bila je premlada da shvati koliko bi nam svima bolje bilo da se sarkazam može službeno prepisati kao lijek.

Gledala sam u ruku iz koje sam vadila krv i vidjela sam je u svom njenom sjaju, i to u masnici koja je nastala na ruci. Da, osjećala sam da je *ona*, jer žena osjeti ženu čak i onda kada je tek mala djevojčica od pola centimetra i podsjeća na košticu naranče.

Ponovno mala bijela crvena točkica, no ovaj put na bijeloj medicinskoj vatici, podsjetila me na nju. Možda bi imala crvenu kosu, možda bi prkosila svakoj plavoj i smeđoj glavi u našoj obitelji i rugala nam se u lice svojim zaigranim crvenim pramenovima. Bila bi strastvena, to sigurno. Svejedno je oko čega, dovoljno bi bilo gledati je raditi ono što voli.

Ispod kože su se razlijevali modri krugovi, a ja sam razmišljala kako bi joj oči vjerojatno bile plave boje, baš kao i moje. Instinktivno sam s kauča bacila pogled kroz prozor na plavo nebo i poželjela još malo odlutati u bilo kakvom plavetnilu, zadržati tu toplinu što dulje, ali i dalje je bio prokleti siječanj, dan pitajbogakoji, i nebo nije imalo nikakvu boju, samo je osjećaj i dalje bio sivi.

Boje na ruci su se izmjenjivale u krugu kao rečenica „Bit će još prilika, vidjet ćeš“, koju je izgovorila svaka osoba ne znajući zapravo što reći, a ja sam tek tada shvatila bespomoćnost i nesebičnu potrebu ljudskog bića izgovoriti bilo što, tamo gdje se zapravo nema što reći.

Dana kada je trebao biti premijerni nastup njezine soloizvedbe otkucaja srca pod uzbuđenim ritmom mojega, vjerojatno se ne bih sjetila da negdje u mobitelu nije postojao davno upisani podsjetnik. Iskočio je točno u sedam ujutro na blještavom ekranu mobitela, popraćen kričavo rozim emotikonom srca odabranim samo za tu priliku. Umjesto preplavljena srećom u ginekološkoj ordinaciji, ležala sam prekrivena jadom u potpunom mraku i blejala u roza srce. Jebem ti pametne tehnologije, uvijek te slomi ono na što se najviše oslanjaš.

Zvono na vratima. Možda je roda da mi kaže kako je pogriješila? Ne, samo poštar, dovoljno visok i mršav da malo podsjeti na rodu, ali umjesto košare uručuje mi paket.

„Krivi datum, 1. veljače je.“, ukaže mi na pogrešku na označenom mjestu, sam ispravi i šutke ode s ulaznih vrata niz dugi hodnik prema izlazu. Prvi put nakon ne znam koliko dana izlazim na balkon želeći se uvjeriti da je zaista veljača. Iza podignutih roleta dočekalo me sunce. Zatvorila sam oči i pustila da sunčeve zrake prolaze kroz mene, osvjetljavajući svaki mračni kutak koji je bio zatvoren.

Odjednom začujem glas susjede na balkonu zgrade nasuprot kako me pita nije li ovo fantastičan novi početak, kaže kako novine pišu da već dugo nije bilo toliko sunčanih dana u siječnju kao ove godine.

Slegnula sam ramenima dok sam sa smiješkom gledala čisto plavo nebo. Možda sam luda, ali bila sam uvjeren da i ono gleda mene.

„Stvarno? Nisam primijetila...“, odgovorila sam joj sjedajući na stolicu u kutu balkona, ne odvajajući pogled od njezinih očiju.